

У НОВОМ САДУ У ПОНДЕОНИК 25. ДЕЦЕМБРА 1895.

ГОД. XX.

ПОЗОРИШТЕ

БРОЈ 52.

УРЕЂУЈЕ А. ХАЦИЋ.

Излази за време бављења позоришне дружине у Н. Саду свагда о дану сваке представе, иначе сваког месеца по један пут на по табака. — Стоји за Нови Сад 40, а на страну 60 новч. месечно. —

ГЛАВНА СКУПШТИНА

ДРУШТВА ЗА СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ 22. ЈУЛА (3. АВГУСТА) 1895.

1. По предлогу председником изашао је, пре отварања скупштине, ради оверења присутних чланова, ови чланови: Др. Миша А. Поповић, Мита пл. Рогулић и Никола Продановић.

За тим др. Миша А. Поповић у име изасланог верификацијоног одбора извештава, да сви у овом записнику забележени чланови имају право гласа на овој скупштини.

На основу тога извештаја и пошто је по уставу друштвеном довољан број присутних чланова за решавање — отвара председник скупштину у $9\frac{1}{2}$ са сахата пре подне, поздрављајући чланове добротворицом, и приказује скупштини г. дра Владимира Деметровића, великог капетана кр. слободне вароши Новога Сада, као повереника политичке власти.

2. Председник позива подначеоника друштвеног А. Хацића, да прочита извештај управнога одбора о своме годишњем раду и стању српског народног позоришта.

(Тај извештај штампан је у 48 и 49 броју „Позоришта“ о. г.)

Члан Петар Дамјановић пита: За што се не избаци из репертоара позоришни превод: „Риђокоса“, кад је лајска скупштина то решила?

Начеоник одговара, да је тај превод био скинут с репертоара до ове скупштине, али је управни одбор — као што се у овом извештају спомиње — нашао за добро, да предложи, да се исти комад са неком преинаком представља у оним местима, у којима то месни позоришни одбори захтевали буду.

Овај годишњи извештај управнога одбора, заједно са одговором начеониковим, узима се с одобравањем на знање.

А по предлогу члана Петра Дамјановића решава се, да се, према одговору од управе

„Бондина театра“ из Дубровника, управни одбор овлашћује, да може послати нашу позоришну дружину у Дубровник и у том случају, ако би био у изгледу дефицит до 1000 ф., који се, обзиром на важност подuzeћа, има из фонда позоришног подмирити.

3. Управни одбор под бр. 102/У. О. О. Г. подноси извештај о стању фонда српског народног позоришта за годину 1894 и преглед рачуна главне благајне српског народног позоришта од 1. јануара до 31. декембра 1894.

По том извештају износи фонд срп. нар. позоришта 31. декембра 1894

свега 47,420 ф. 07 н.

По одбитку дуга пензионом

глумачком фонду 1.132 ф. 93 н.

активно је стање 46.287 „ 14 н.

Кад се од тога стања при

крају 1894 одбије стање од

г. 1893 са 45.392 „ 65 д.

показује се прираштај од 894 ф. 49 н.

Осим тога исказаног активног потраживања има ово друштво још и ове непокретности, и то:

1. 20 дистр. ланаца (по 2200 \square хвата) земље у Сенти, као легат пок. Ђене Брановачког и жене му Иде рођ. Вујићеве. (Ово поседује и ужива ово друштво.)

2. 55 катастр. јутара земље (по 1600 \square хвата) у Сенти, као легат пок. Јулијане Ковачићке рођ. Смиљанове из Мола. (На ово има доживотно право уживатка муж покојничин Јоца Ковачић у Молу.)

3. Кућу у Араду као легат пок. Гавре Јанковића из Арада. (На ово има право доживотног уживаша његов нећак Ђорђе Лукић у Араду.)

По рачуну главне благајне позоришне износило је године 1894:

Примање 24.575 ф. 21. н.
 Издавање 23.543 „ 60. н.
 Завршна готовина 31/XII
 1894. г. 1.031 ф. 61. н.

Извештај о стању фонда и рачун главне благајне прегледали су изаслани ревизор и супер-ревизори, и нашли су их у реду.

Члан Петар Дамјановић предлаже, да се деловођа срп. нар., позоришне дружине Паја Степић позове, да у најкраћем року поднесе подробан рачун о изданој субвенцији позоришној друžини од године 1892 до сад, а тако исто и о предујмовима, који су издани глумцима.

Председник друштвени објашњује, да је деловођа П. Степић већ давно и више пута позиван од стране управног одбора, да положи рачуне о субвенцији и предујмовима. И он се тек пре три дана одазвао тим позивима и поднео је тражене рачуне; но ти рачуни још нису могли прећи ревизију, те с тога није се могао ни скupштини извештај о њима поднети, по што су доцкан стигли. О тим рачунима јавиће се идућој скupштини.

Извештај о стању фонда позоришног и о

рачуну главне благајне, заједно са објашњењем председником, узима се на знање.

Уједно се по предлогу члана Петра Дамјановића решава:

1.) да се управни одбор упути, да наложи централној главној благајни, да од сад не води више рачун по календарској години од 1. јануара до 31. декембра, него од 1. јуна до 1. јуна сваке године, као што се води и рачун позоришне дружине, те да за идућу скupштину поднесе рачун од 1. јануара 1895 до 1. јула 1896, како би се оба рачуна и централне главне благајне и позоришне дружине, подударала и изједначила по времену, те иша паралелно; а тако исто и годишњи прорачун да се од сад преиначи у том смислу и да се зготвљава тако, да важи од 1. јуна до 1. јуна сваке године.

2.) Да се управни одбор упути, да се чланови овога друштва, који су заостали са уплатом чланских прилога и камата, преко фискалног судског путем опомену на исплату дуга, па ако та опомена остане без успеха, онда да се предложи скupштини, да се бришу из чланства.

(Наставиће се)

ИСТАЖА.

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ.

(Српска народна позоришна друžina у Митровици.) Српска народна позоришна друžina завршила је низ својих представа 20. децембра о. г. у Митровици, где се бавила од 17. октобра до 21. децембра, и за то време давала је 35 представа, једну представу за децу и појала је у цркви о служби божјој. Родољубиви Митровчани, и ако су ове године јако пострадали које од тога, што их лед два пут био, које од поплаве, а које од смиљске морије, која им је силну штету најела: ипак су учинили све, што су год могли, да позориште у њих што боље прође. На том родољубивом заузимању честитих Митровчана, изјавила им је управа своју најтоплију захвалност. Дај Боже, да се у тај лепи пример правог српског родољубља угледају и друга места наша,

па да учине за наше позориште оно исто, што су Митровчани учинили!

(Српска народна позоришна друžina у Новом Саду.) Српска народна позоришна друžina стигла је 22. децембра о. г. овамо у Нови Сад и данас отпочиње рад свој. У друžини има доста млађих глумачких снага, који из дана у дан напредују у приказивачкој уметности, као што ће наш свет, који позориште полази, имати прилике, да се о томе и увери. Набављена је и певачица добра гласа, г. Зорка Марковићка из Загреба. Она ће први пут ступити овде на позорницу у „Биди“ као Живана, па у комаду: „Стари бака и његов син хусар,“ као Ленка. У том истом комаду приказаће од млађих снага: Миловановић Лацка, а Филиповић Првенка, а од старих опробаних снага Ружић ће приказати: Старог баку, Љукић певца, Добриновић Никицу, а Бакаловића Милку.

(Позив за прилагање на српско народно позориште.) Према одлуци главне скупштине управни је управни одбор „друштва за српско народно позориште“ овај позив на све наше новчане заводе: „Навршује се, ето, тридесет и пет година, од како вољом и потпором народном постоји наше народно позориште на дику нашу, а у славу и част имена српског.

Свих тих тридесет и пет година протекле су у непрекидној борби за опстанак те наше најнародније просветне установе.

Та борба за опстанак није уморила управу позоришну, него је потстrekавала непрекидно, да чини све оно, чим ће се моћи учврстити и осигурати позориште у нашем народу.

У тој намери умолила је била управа позоришна наш народни сабор, па општине наше, да одреде какву такву годишњу припомоћ позоришту нашем.

Кад је та молба остала безуспешна, издала је управа позоришна пре три године позив на родољубе српске, у тој чврстој нади, да ће се наћи до хиљаду родољуба српских, који ће све дотле, док не настану боља времена, давати сваке године 3 до 10 или више форината у помоћ народном позоришту, и тиме му обезбедити опстанак за навек.

Том позиву одазвали су се само родољубиви Панчевци, који су се обvezали, да ће за пет година давати сваке године преко 1200 фор., па за њима родољубиви Новосађани, који сваке године дају на исту цел до 1000 фор.

Како рок тим обvezама истиче за годину дана, а ни са које друге стране припомоћ не долази: решила је овогодишња главна скупштина, да закуца на вратима тамо, где има изобиља онога, што позоришту не достаје, — да закуца на вратима наших новчаних завода.

На то су управу позоришну охрабрили неки новчани заводи наши, као: штедионица у Вуковару, у Руми, у Митровици и т. д., који из своје рођене побуде шаљу од педесет до сто и више форината на годину као припомоћ српском народном позоришту.

Кад би се и сви други наши новчани заводи, којих, хвала Богу, има до стотине у нашим, српским рукама, угледали у тај светли пример споменутих новчаних завода наших, па одредили у свом прорачуну сталну годишњу припомоћ позоришту: одмах би престале све бриге и све

страховање за опстанак тог нашег мезимчeta, а слободно можемо рећи и љубимчeta међу нашим просветним заводима.

У том нам лепим примером претходе новчани заводи других народности у нашој отаџбини, који хиљадама и хиљадама дају на просветне потребе народне.

О српском народу вели се, да је сиромашан; али тим већим поносом може погледати на своје позориште, које је само својим пожртвовањем, својим радом и својом рођеном муком створио и до сада одржао.

У малих народа, као што смо и ми Срби, позориште је прека духовна потреба, једино сигурно уточиште народног духа, народне свести и поноса, народног језика и народних обичаја.

Можемо ли, дакле, допустити, да нам образ првени пред страним светом, узмора ли се рећи по невољи: Гле, хваљених родољуба српских! Треба само нешто мало да жртвује сваки, па да се одржи просветна зграда народна, која их је стала толико муке и труда, толико жртава и самопрегора, и, гле, они допустише, да падне баш онда, кад је већ под кров дошла била, кад им је почела испуњавати најлепше наде и доносити им најлепше плодове!

По жељи и вољи главне скупштине позоришне, а у име части и лепога имена, у име угледа и поноса српскога обраћамо се, дакле, Славној Управи, као поузданом уточишту с молбом, да би изволела у свом прорачуну по својим силама одредити сталну годишњу припомоћ српском народном позоришту и тиме му до бољих времена осигурати опстанак.

Помозимо сами себи, јер нам нико до Бога милога помоћи не ће!

Ред позоришних представа.

У уторак 26. децембра: „Ђипо“, слика из сеоског живота у 5. чинова, с певањем, написали Ј. Веселиновић и Д. Брзак. Музика од Д. Јенка.

У среду 27. децембра: „Стари бака и његов син хусар“, позоришна игра у 3. чина, с певањем и играњем, написао Ј. Сигети, за српску позорницу прерадили Јован Ђорђевић и Л. Илић.

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРНИШТВО

1. Представа. **У ДУНЂЕРСКОВОМ ПОЗОРИШТУ.** Ван претплате.

У Новоме Саду, у понедеоник 25. дец. 1895 (6. јан.) 1896:

БАЛКАНСКА ЦАРИЦА.

Драма у 3 чина, с певањем, написао НИКОЛА I., с одобрењем песниковим за позорницу удесио А. Хацић, музика од Х. Дубека. — Редитељ: Добриновић.

ОСОБЕ:

Иван-Бег Црнојевић, Господар	Ва со	— — — * * *		
Црне Горе и Зете — — Душановић.	Оливер	— — — * * *		
Борђе Црнојевић, нашљедник	Дабижив	војвода	— — — * * *	
пријестола — — — Спасић.	Калета	— — — Филиповић.		
Станко Црнојевић, војвода Зетски,	Остоја	— — — Васиљевић.		
млађи син Иван-бегов — — Ружић.	Капетан Јован	— — — Марковић.		
Кнез Дејан, властелин Зетски Лукић.	Угњеша	слуге Станкове	— — — Бакаловић.	
Кнез Перуп, властелин Зетски Николић.	Иво	— — — Тодосић.		
Даница, кћи Перупова — — Т. Лукићка.	Гулар	— — — Добриновић.		
Марта, њена другарица — — Ј. Весићева.	Први	рађеник	— — — Ивалтанин.	
Ибрахим-ага, посланик цара Му-	Други	— — — Бајин.		
рата — — — — — Марковић.	Часник	— — — * * *		
Лале	Бајин.	Војник	— — — * * *	
Пино	Миловановић.	Осман паша	— — — Васиљевић.	
Красо	војвода	Селим паша	заробљеници	— — — Стефановић.
Хото	Ивантанин.	Бег	— — — * * *	

Људи, жене, ћеца и војници, српски и турски. Збива се при свршетку XV. вијека у пријестоници Жабљаку и њеној околици.

У уторак 26. децембра: „Тидо“. Слика из сеоског живота у 5 чинова, с певањем, написали Ј. Веселиновић и Д. Брзак.

За овај комад прављено је ново одело и набављени су и потребни позоришни прибори.

Ко од наших поштованих претплатника жели своју ложу или евоја места и за ову представу задржати, нека изволи ту намеру своју изјавити у позоришној благајни најдуже до 11 сахата пре подне. Претплатници добијају ложу своју или места своја по претплатној цени.

Улазнице могу се добити од 9—12 пре подне, од 3—5 сахата после подне у позоришту, и после на каси.

Почетак тачно у 7, свршетак у $10\frac{1}{4}$ сахата.